

Vlaams
Parlement

vergadering **36**
zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Plenaire Morgenvergadering

van 22 mei 2013

INHOUD

OPENING VAN DE VERGADERING	3
VERONTSCHULDIGINGEN	3
HULDE	3
VERWELKOMING	3
LOFREDES	
Lofrede aan de heer Eric Van Rompuy voor zijn 30 jaar parlementair mandaat	4
Lofrede aan de heer Jo Vandeurzen voor zijn 20 jaar parlementair mandaat	7
Lofrede aan mevrouw Mieke Vogels voor haar 20 jaar parlementair mandaat	10
Lofrede aan de heer Karim Van Overmeire voor zijn 20 jaar parlementair mandaat	13
Lofrede aan de heer Jos De Meyer voor zijn 20 jaar parlementair mandaat	16
VERWELKOMING	19
LOFREDES (<i>Voortzetting</i>)	
Lofrede aan de heer Dirk Van Mechelen voor zijn 25 jaar parlementair mandaat	19
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	23

■

OPENING VAN DE VERGADERING

Voorzitter: de heer Jan Peumans

– *De vergadering wordt geopend om 10.39 uur.*

De voorzitter: Dames en heren, de vergadering is geopend.

■

VERONTSCHULDIGINGEN

De voorzitter: Ik deel aan de vergadering mee dat er verontschuldiging zijn ingekomen van de volgende leden:

Dirk de Kort, Jan Durnez, Fatma Pehlivan, Ludo Sannen, Marleen Vanderpoorten, Wim Wienen: ambtsverplichtingen;

Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Lode Ceyskens, Patricia De Waele, Tine Eerlingen, Els Kindt, Els Robeyns, Stefaan Sintobin, Jan Verfaillie, Linda Vissers: door Vlaams Parlement toegestane zending;

Michèle Hostekint, Dirk Peeters: gezondheidsredenen.

■

HULDE

De voorzitter: Dames en heren, wij brengen nu hulde aan de heer Jo Vandeurzen, mevrouw Mieke Vogels en de heren Karim Van Overmeire en Jos De Meyer voor hun 20 jaar parlementair mandaat, aan de heer Dirk Van Mechelen voor zijn 25 jaar parlementair mandaat en aan de heer Eric Van Rompuy voor zijn 30 jaar parlementair mandaat.

Mag ik de ontvangstmedewerkers verzoeken de jubilarissen naar hun plaats te begeleiden? (*Applaus*)

– *De jubilarissen voegen zich bij de vergadering en nemen plaats.*

■

VERWELKOMING

De voorzitter: Dames en heren, geachte jubilarissen, graag heet ik een aantal genodigden van harte welkom op deze huldezitting:

de heer Herman Van Rompuy, voorzitter van de Europese Raad,

de heer Pieter De Crem, vice-eersteminister en minister van Landsverdediging,

de heer Alexander De Croo, vice-eersteminister en minister van Pensioenen,

de heer Koen Geens, minister van Financiën,

de heer Hendrik Bogaert, staatssecretaris voor Ambtenarenzaken en Modernisering van de Openbare Diensten,

mevrouw Gwendolyn Rutten, voorzitter van Open Vld,

en de heer Wouter Van Besien, voorzitter van Groen.

Omstreeks 11 uur mogen we ook nog mevrouw Maggie De Block verwelkomen, staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Alle andere aanwezigen, familieleden en partners heten we natuurlijk ook van harte welkom.

■

LOFREDES

De voorzitter: Collega's, dames en heren, ik heet u van harte welkom bij deze huldeviering van maar liefst zes collega's met een parlementair mandaat van respectievelijk 20, 25 of 30 jaar. Velen van ons halen dat niet. De gemiddelde levensduur – of moet ik zeggen: 'de houdbaarheidsfactor' – van een Vlaams volksvertegenwoordiger is tegenwoordig 8 tot 9 jaar. En dus is een lange carrière zoals in het geval van deze zes echt wel iets om te vieren.

Toch zegt niet iedereen direct volmondig 'ja' op onze vraag of hij of zij gehuldigd wil worden. Voor sommigen klinken 'huldigen' en 'huldebetoon' heel formeel, en dat schrikt een beetje af. Zo was de reactie van collega Mieke Vogels: "Ja, ik ben altijd vragende partij voor een feestje, als het maar niet té serieus is." Anderen ervaren zo'n hulde alsof dat het einde van een carrière zou zijn en onderstrepen dat ze nog niet van plan zijn om ermee op te houden, nietwaar collega De Meyer?

Als ik in dit verband een van hen, degene met de langste parlementaire loopbaan, mag citeren: "Een huldebetoon heeft steeds iets van een begrafenis en ik ben nog niet van plan te rusten op het parlementair kerkhof." Dat zei Eric Van Rompuy ruim 10 jaar geleden, toen hij de huldiging van 20 jaar parlamentslid aan zich voorbij liet gaan. Dit keer neemt collega Van Rompuy wel deel aan de huldiging, gelukkig niet om zijn parlementaire begrafenis te regisseren, maar om te getuigen dat een parlementair mandaat – en ik citeer opnieuw – "een lifetime achievement" kan zijn.

Een lifetime achievement, dames en heren, dat is meteen het thema van vandaag, of eigenlijk het kenmerk dat deze zes dienaren van het volk gemeen hebben: zij hebben een lange staat van dienst en die hebben ze niet zomaar verworven. Daarvoor hebben ze hard moeten werken: zichzelf telkens opnieuw moeten bewijzen als volksvertegenwoordiger, moeten tonen dat ze die herverkiezing steeds weer waard zijn. Het lidmaatschap van een parlement is immers geen abonnement dat automatisch verlengd wordt. Een langjarig lidmaatschap verdien je door inzet. Je hebt er verder behalve ideeëngoed ook overtuigingskracht, doorzettingsvermogen, kennis en kunde voor nodig. Dat alles geldt voor de zes mensen die hier vandaag in de bloemetjes worden gezet.

Collega's, dames en heren, ik overloop graag met u de politieke carrières van onze gehuldigden. U zult zien dat al die carrières stuk voor stuk gekenmerkt worden door de bovengenoemde eigenschappen.

We hebben het draaiboek enigszins aangepast. Dat heeft te maken met het feit dat er vandaag een Europese Raad wordt gehouden, mijnheer Van Rompuy. We gingen u als laatste eren, maar nu beginnen we met u. De oorzaak is uiteraard uw broer. (*Gelach*)

Lofrede aan de heer Eric Van Rompuy voor zijn 30 jaar parlementair mandaat

De voorzitter: Collega Van Rompuy, beste Eric, u zei onlangs in een radioprogramma, bij Ruth Joos, dat een politicus herkenbaar moet zijn. Ik citeer u: "Sommige politici zitten 30 jaar in het parlement en niemand weet wie ze zijn." Wel, beste Eric, dat zal men over u niet gauw zeggen! De jonge rebel die u 35 jaar geleden al in de CVP was, bent u altijd een beetje gebleven.

U begon uw parlementaire loopbaan in augustus 1981, toen u als eerste opvolger van de EVP-CVP-lijst voor het Europees Parlement in Straatsburg de eed aflegde. U ging daar met een flinke portie tegenzin naartoe, want u maakte vanaf 1977 furore als nationaal voorzitter van de CVP-jongeren. Maar Straatsburg moet toch wel een speciale ervaring zijn geweest: u behoorde tot de eerste generatie Vlaamse Europese Parlementsleden, samen met Leo Tindemans, Karel Van Miert en Willy Declercq. Bij de volgende Europese verkiezingen in 1984 stond u op de 5e plaats: niet hoog genoeg om verkozen te worden. U werd toen kabinetsmedewerker bij minister van Buitenlandse Betrekkingen Tindemans.

In 1985 stond u wel op een verkiesbare plaats, ditmaal op de Kamerlijst. Zo kwam u in de Kamer en vanwege het dubbelmandaat natuurlijk ook in de Vlaamse Raad. Het waren de jaren van het budgettaire Sint-Annaplan van Martens-Verhofstadt, de crisis bij het Waalse staal en de sluiting van de Limburgse mijnen, de benoeming van José Happart, Flanders Technology, de grote staats hervorming van 1988, de abortus kwestie. Kortom, veelbewogen tijden.

Uw eerste toespraak in de Vlaamse Raad hield u tijdens het Vlaamse begrotingsdebat in december 1985. Toen bedroeg de Vlaamse begroting nauwelijks 100 miljard Belgische frank, of 2,5 miljard euro. Ik zie u al knikken. Vandaag is dat budget ongeveer 28 miljard euro, en na de 6e staats hervorming zal het stijgen naar 40 miljard euro. Het zijn cijfers waarmee u – tegenwoordig als voorzitter van de commissie Financiën – graag aantoonde dat het Vlaams Parlement sinds de rechtstreekse verkiezing in 1995 echt wel een volwaardige parlementaire assemblee is geworden, en waarmee u ook aantoonde dat onze deelstaten geen machteloze instellingen met beperkte bevoegdheden en middelen zijn. We moeten in dit verband wijzen op het enorme werk voor meer Vlaamse autonomie dat de jongste 30 jaar door de opeenvolgende Vlaamse generaties politici is verricht. U, Eric Van Rompuy, maakt daar deel van uit!

In de periode 1985-1995 was u zeer actief als parlamentslid. U zat in diverse commissies van de Vlaamse Raad. Ik vernoemde al de commissie Financiën, maar u zat ook bijvoorbeeld in de commissie Mediabeleid. U voerde het hoogste woord tijdens de debatten over het Mestactieplan van Norbert De Batselier, waarop uw partij een aantal kritieken formuleerde. U hield én houdt van het parlementaire debat. U zoekt dat debat op en u durft stellingen te verkondigen. Debatteren is voor u iets anders dan een tekst voorlezen! Ik heb u trouwens nooit met een tekst gezien. Af en toe neemt u wel eens *De Tijd* mee, heb ik gezien. Scherp debatteren en u boos maken op politieke tegenstanders: het leverde u de nodige bijnamen op. Voor de Franstalige media was u “le méchant Van Rompuy”. Vorig jaar zei ik bij het afscheid van Carl Decaluwe dat hij en u samen me wel eens deden denken aan Statler en Waldorf uit *The Muppet Show*. Sommige bijnamen, bijvoorbeeld ‘het Kampfschwein van CD&V’, gebruikt u zelf als een soort geuzennaam, maar dat terzijde.

In 1995 werd u Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media. Als nieuwe minister van Media kwam u al na vier maanden met een ingrijpend hervormingsplan voor de openbare omroep. U was dat wel een beetje aan uzelf verplicht, want als mediadeskundige van de CVP-fractie in de Vlaamse Raad was u niet mals geweest met uw kritiek op het Huis van Vertrouwen. Des te opmerkelijker waren de positieve reacties vanuit de Reyerslaan op uw voorstellen. Een paar maanden later kwam u met het Minidecreet, dat de BRTN een nieuwe organisatiestructuur zou geven, was u op zoek naar een nieuwe topman die de zender weer op het goede spoor zou brengen en bereidde u een Maxidecreet voor, waarin de wijziging van het statuut van de omroep en zijn personeel werd vastgelegd. U schroefde de politisering bij de publieke omroep terug. Met nog een nieuw mediadecreet, doorgaans het Reclamedecreet genoemd, maakte u niet alleen het vtm-monopolie op reclame ongedaan, maar zorgde u er ook voor dat regionale zenders zich niet meer hoefden te beperken tot streekgebonden reclame en dat buitenlandse omroepen en lokale radio's op de kabel mochten. Bovendien kregen kinderprogramma's een precieze definitie, en, tussen haakjes, het verbod op reclame voor en na kinderprogramma's bleef behouden.

Als minister van Economie en KMO wilde u dat de overheid een gunstig ondernemings- en vestigingsklimaat zou scheppen. Dat betekende onderzoek en ontwikkeling stimuleren, de infrastructuur verbeteren en risicokapitaal aanmoedigen. ‘Vlaanderen, ondernemend land’ was voor u de slogan, en u dacht daarbij ook aan startende ondernemers. U wilde dat de overheid alle bedrijven zou steunen: kleine en grote, binnenlandse en buitenlandse. Het was echter niet de gemakkelijkste tijd om minister te zijn. U moest bijvoorbeeld met lede ogen aanzien hoe de directie van de Franse autofabrikant Renault in februari 1997 op een persconferentie in Brussel de sluiting van de vestiging in Vilvoorde aankondigde.

Bij de verkiezingen van 1999, na de dioxinecrisis, kreeg uw partij klappen en verdween ze naar de oppositie. U werd op dat moment opnieuw voorzitter van de CVP-fractie die kort nadien, na de naamsverandering, de CD& V-fractie werd. Vanaf 2004 bent u ‘gewoon’ – wat heet gewoon? – Vlaams volksvertegenwoordiger. U nam in dat verband zelf meermaals het woord backbencher in de mond. Het betekende overigens niet dat u zich koest hield. Er was genoeg om u over op te winden zoals het dossier van de splitsing van BHV of de nachtvluchten boven Zaventem. 2004 was voor u het moment om met uw dagboek ‘Be Free’ te beginnen, een beetje op aanraden van uw al even illustere broer. Nu u geen minister of fractieleider meer was, kon u immers volop gebruikmaken van uw freedom of speech. U hebt dat ook naar hartenlust gedaan en u hebt daarbij, buiten maar ook binnen uw partij, niet altijd vrienden gemaakt. In 2009 stopte u met die politieke weblog die trouwens ongelofelijke aantallen bezoekers had en begon u met een nieuw internetdagboek ‘My last Five Years’. Daarmee gaf u aan te willen stoppen in 2014. Een blogtitel als ‘I did it my way’ wijst trouwens in die richting. Maar op de radio bij Joos hoorde ik u dan weer wat ruimte laten naar aanleiding van een ander liedje van Frank Sinatra, ‘Let me try again’...

U houdt er blijkbaar van om titels van liedjes te citeren. ‘When I’m Sixty-Four’ is er ook zo eentje en zeer toepasselijk bovendien. Wie weet vindt u bij nader inzien toch dat 64 nog veel te jong is om te stoppen. Is de pensioenhervorming niet bedoeld om ons allen langer te laten werken? U wilde bij de 20e verjaardag van uw parlementair mandaat geen huldemoment, onder andere omdat het zou kunnen overkomen als het einde van uw carrière. Ik zeg u dit: een huldeviering hoeft niet het einde van een politieke carrière te betekenen, niet bij een twintigste verjaardag en evenmin bij een dertigste verjaardag. Beste Eric, misschien kunnen we mensen als u eigenlijk nog helemaal niet missen. ‘We will still need you’, om het met de Beatles te zeggen. Maar vandaag gaan we geen druk op u uitoefenen in verband met uw beslissingen voor de toekomst.

Ik heb een aantal jaren geleden in De Standaard over u gezegd: “Eric Van Rompuy is een parlementair naar mijn hart. Een ouderwets type politicus, die met schwing de juiste vragen blijft stellen.” Ik blijf bij dat compliment. U bent een voorbeeld voor uw collega’s in dit parlement. Met veel plezier overhandig ik u zo dadelijk het ereteken uit dankbaarheid voor wat u de afgelopen 30 jaar voor de politiek in dit land betekend hebt. (*Applaus*)

– *De voorzitter overhandigt de medaille aan de heer Eric Van Rompuy.*

De heer Eric Van Rompuy: Voorzitter, geachte leden van de Vlaamse Regering, beste collega’s en geacht publiek. Voorzitter, ik dank u voor uw heel vriendelijke woorden. Ik vind ze prachtig en ik denk dat ze uit uw hart komen. Wij zijn wel van een andere partij, maar we begrijpen elkaar zeer goed. Ik denk dat dit tot uiting kan komen in zo’n huldiging.

Ik beschouw dit jubileumfeest niet enkel als een persoonlijke huldiging, maar ook als een hulde van 30 jaar Vlaams Parlement. Toen ik in 1985 mijn mandaat opnam, waren wij nog de Vlaamse Raad, niet rechtstreeks verkozen. Wij vergaderden in de gebouwen van de federale Kamer. Gaston Geens was de minister-president en Frans Grootjans was de voorzitter van de Vlaamse Raad. Het waren de pioniersjaren.

De Vlaamse begroting bedroeg op dat ogenblik 2 miljard euro. Vandaag is die gestegen tot 27 miljard euro. Na de zesde staatshervorming zullen we beschikken over een Vlaams budget van bijna 40 miljard euro. Dat is een vertwintigvoudiging op 30 jaar tijd.

Inzake bevoegdheden en middelen zijn we een van de meest uitgebouwde federale staten in Europa, met verregaande autonomie voor de deelstaten en deelparlementen. Die Vlaamse zelfstandigheid hebben we verworven door moeizame onderhandelingen, met democratische meerderheden in de diverse parlementen. Ik was erbij in de Kamer bij de staatshervormingen van 1988 en 1993, toen het rechtstreeks verkozen parlement werd gestemd: een unieke ervaring.

Het Vlaams Parlement heeft met zijn 10 puntenprogramma van 1992 – toen Louis Vanvelthoven voorzitter was – en de resoluties van 1999 een belangrijke positieve rol gespeeld in de uitbouw van onze Vlaamse autonomie. Dat pad moeten we blijven bewandelen. Sommigen geloven niet langer in staatsvormingen gebaseerd op onderling overleg en willen desnoods vanop deze tribune eenzijdig de totale Vlaamse autonomie decreteren. Daarmee doen ze echter afbreuk aan de grondwettelijke rol van dit parlement, dat het product is van onderling overleg en dialoog tussen de politieke partijen en de gemeenschappen in dit land.

De opeenvolgende staatsvormingen – en deze zijn nooit definitief – waren altijd gebaseerd op communautaire akkoorden. Ze gaven Vlaanderen enorme kansen tot zelfontplooiing. Onze autonomie heeft ons toegelaten nieuwe breuklijnen vast te leggen: Vlaamse begrotingen in surplus en in evenwicht, die de jonge generaties niet langer belasten met een welvaartsvernietigende schuld. Mijnheer Van Mechelen, ik herinner mij nog dat u, toen wij overstapten naar het Vlaams Parlement, zei: “We gaan nooit meer die Belgische schulden opbouwen. Wij gaan maken dat we de jonge generaties in Vlaanderen voor die welvaartsvernietigende schuld kunnen behoeden.”

We hebben ook geen steun meer gegeven aan verlieslatende ondernemingen, maar resoluut gekozen voor innovatie en vernieuwing van ons bedrijfsleven, in het spoor van Gaston Geens met Flanders Technology.

Als voorzitter van de commissies Financiën en Economie en als minister, ben ik fier aan deze realisaties te hebben kunnen meewerken. Mijn mooiste moment: de mediadecreten en meer specifiek de hervorming van de VRT, die door dit Vlaams Parlement kamerbreed werd goedgekeurd. Mijn moeilijkste moment: het kelderaren bij de Septemberverklaring van 1994 van het Mestdecreet dat de werkgelegenheid van duizenden landbouwers bedreigde.

President Kennedy zei ooit: “Public life is regarded as the crown of a career and to young men the worthiest ambition. Politics is still the greatest and most honourable adventure.” Dit politieke avontuur en politieke leven is een harde stiel met vele pieken en dalen. Hierbij heb ik steeds op de warme steun kunnen rekenen van mijn echtgenote Viviane en dochter Heidi, mijn broer Herman en zusters Tine en Anita, mijn familie, medewerkers en collega’s van mijn fractie over de generaties heen. Bedankt hiervoor!

Ook ben ik al mijn collega’s in dit halfroond dankbaar voor het aanhoren van mijn vaak scherpe tussenkomsten. Het woordgebruik was soms hard maar ik heb dit halfroond – en daarom zitten we ook in een halfroond – steeds beschouwd als de arena van de democratie, waar tegengestelde meningen mogen botsen. Dat is de essentie van het democratisch debat.

Er bestaat geen model van een goed parlementslid, maar parlementsliden moeten de tijd en de kansen krijgen om hun mandaat waar te maken. De gemiddelde levensduur van een parlementair mandaat is inderdaad teruggevallen tot 8 jaar. Wij bewijzen met de viering van vandaag, met onze zes jubilarissen, dat het Vlaams Parlement een ‘lifetime achievement’ kan zijn.

Of we in ons mandaat geslaagd zijn, daar moeten anderen over oordelen, maar ik deed het graag en met overtuiging, 30 jaar lang.

Niet de tekst op mijn Gordelruitje ‘Splitsen nu’, was daarbij mijn motto, maar wel ‘Nooit versagen’.

Ik besluit niet met een musicalsong, maar met de song van Frank Sinatra: “Regrets, I’ve had a few, but I did what I had to do. And more, much more than this, I did it my way.” (*Applaus*)

Lofrede aan de heer Jo Vandeurzen voor zijn 20 jaar parlementair mandaat

De voorzitter: Mijnheer de minister, of zeg ik maar gewoon: meneer Vandeurzen, beste Jo?

In januari 1993 werd u volksvertegenwoordiger voor de CVP in de Kamer van Volksvertegenwoordigers als opvolger van uw stadsgenoot Luc Dhoore, die met pensioen

ging. Als specialist op het gebied van Volksgezondheid en Justitie viel u al snel op in de Kamer, onder meer in kwesties als het gedoogbeleid voor softdrugs en de Snel-Belgwet. Men preees u om uw dossierkennis. Uw partij belastte u met een niet geringe opdracht en vaardigde u af naar de commissie-Dutroux. Het was wel heel duidelijk dat u, Jo Vandeurzen, de ‘coming man’ van de CVP was.

In 2001 werd u secretaris-generaal van de kersverse CD&V. Onder het voorzitterschap van Stefaan De Clerck en Yves Leterme voerde u een intensieve professionalisering van de partij door en in 2004 werd u zelf voorzitter. Op 8 oktober 2006 leidde u CD&V naar een overwinning bij de provincie- en gemeenteraadsverkiezingen en, niet lang daarna, deed u hetzelfde bij de federale verkiezingen van 10 juni 2007.

Een van uw wapenfeiten in de Kamer kan ik niet ongenoemd laten. Op 7 november 2007 liet u het omstreden wetsvoorstel rond de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde ter stemming leggen. U wilde met de BHV-stemming in de Kamercommissie een signaal geven aan de Franstaligen.

Op 21 december 2007 werd u minister van Justitie in de regering-Verhofstadt III. In de regering-Leterme I behield u die bevoegdheid, en kreeg u er nog het vicepremierschap en de bevoegdheid Institutionele Hervormingen bij. Bij de wetgevende macht had u zich goed gevoeld, maar bij de uitvoerende macht voelde u zich nog beter. Als minister had u de baan van uw leven gevonden. Op Justitie hebt u een hele reeks hervormingen in de steigers gezet: u probeerde de decennialange problemen bij het gerecht, zoals de enorme achterstand, de overvolle gevangnissen en de gebrekkige informatisering, aan te pakken. Als minister van Institutionele Hervormingen moest u de vrede zien te bewaren, ook binnen uw kartel trouwens.

Bij de Vlaamse verkiezingen in 2009 leidde u de Limburgse CD&V naar een verkiezingsoverwinning met een persoonlijke score van 69.223 voorkeurstemmen. Het was een eerherstel na uw spontane ontslag als minister van Justitie ten tijde van de Fortisturbulenties eind 2008. Op 13 juli 2009, bij de start van de regering-Peeters II, werd u Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin.

Ik heb het gevoel dat u, als het op een ministerambt aankomt, multi-inzetbaar bent. U hebt immers voor verschillende domeinen het juiste profiel. Als licentiaat in de rechten en advocaat was u op Justitie zeker op uw plaats. Nu u Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin bent, zit u eveneens op de juiste stoel. In Genk was u OCMW-voorzitter, plaatselijk OCMW-raadslid en voorzitter van het Limburgse steunpunt OCMW's. Die ervaring komt een minister van Welzijn goed van pas. Als begeleider van de fusie van drie ziekenhuizen tot het Ziekenhuis Oost-Limburg, waarvan u voorzitter werd, wist u het nodige van ziekenhuisbeheer en gezondheidszorg af en dus was Volksgezondheid een gouden greep. Een goede basis was er. En levenslang leren is voor u geen holle frase, zo blijkt uit de volgende voorbeelden.

Om het ziekenhuis ook anders dan als bestuurder te leren kennen, liep u een dag stage in het Antwerpse Middelheimziekenhuis om bij te leren op de werkvloer. U was toen nog maar goed en wel in functie als minister. Stage liep u ook in 2010, dit maal in een woon- en zorgcentrum. Als minister van Welzijn bent u immers verantwoordelijk voor de Vlaamse rusthuizen, en waar leert men beter de sector van de rusthuizen kennen dan ter plaatse? En op de Dag van de Zorg in 2011 draaide u nog eens een dagje mee in een woonzorgcentrum. Het getuigt van het nodige engagement, nog zo'n kenmerk van u, naast uw grote dossierkennis.

Beleids technisch zijn uw dossiers in orde en tussendoor weet u ook het nodige geld binnen te halen. Het volstaat te verwijzen naar de aan de gang zijnde hervorming van de sector van de personen met een handicap. Belangrijke decreten zijn het Kinderopvangdecreet, het kaderdecreet Vlaamse Sociale Bescherming en het decreet Integrale Jeugdhulp.

Als Vlaams minister bent u natuurlijk vooral inhoudelijk bezig met uw eigen bevoegdheden. Maar als lid van de Vlaamse Regering en als minister afkomstig uit Limburg, bent u ook begaan met de jobcreatie in Limburg en het wegwerken van het werkeloosheidssurplus als gevolg van de sluiting van Ford in Genk. Een goede afstemming tussen het federale, het Vlaamse en het provinciale niveau vindt u belangrijk. Het is niet de eerste keer dat u geconfronteerd wordt met een sociaal-economisch drama in Limburg. Ik verwijs naar de mijnsluitingen van 1986. U hebt toen mee uw schouders gezet onder de reconversie waardoor Genk niet van de kaart geveegd werd, maar zelfs een nieuw elan vond. Over die periode hebt u later gezegd dat u toen voor het eerst hebt: “ervaren dat de politiek, weliswaar op een bescheiden manier, een samenleving kan veranderen en optillen”. In een periode waarin er zo vaak afgegeven wordt op de politiek, is het goed om zoiets te horen! Ik kan het alleen maar met u eens zijn.

Op één punt kan ik u echter niet bijvallen. Dat is als u het over een karaktertrek van uzelf hebt en zegt: “Mijn zwakke punt is dat ik Limburger ben ...” Hoezo zwak punt? U begrijpt dat ik, zelf Limburger, hierover val! Ik weet wel dat dat maar een deel van het citaat was, door u met de u kenmerkende zelfspot gezegd in verband met uw bescheidenheid.

Het volledige citaat luidde namelijk: “Mijn zwakke punt is dat ik Limburger ben en dus zo bescheiden dat mijn uitstraling wel eens wordt vergeleken met die van een natgeregend kartonnen bekertje.” (*Gelach*)

De minister zelf heeft dat gezegd hoor, u mag daar niets aan verbinden.

Wel, volgens mij is uw uitstraling niet zo gering. Bovendien klopt de vergelijking niet: een natgeregend kartonnen bekertje gaat geen 20 jaar mee, terwijl Jo Vandeurzen wel al 20 jaar meegaat in een politiek mandaat. In 1993 werd u volksvertegenwoordiger. Dit jaar viert u dus een 20e verjaardag. Het is mij een genoegen u daarmee te mogen feliciteren. (*Applaus*)

– *De voorzitter overhandigt de medaille aan de heer Jo Vandeurzen.*

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, beste collega's, beste familie en genodigden, ik dank u allen voor de sympathieke manier waarop u mij en mijn collega's vandaag in de bloemen zet.

Dat mijn parlementaire loopbaan al 20 jaar lang is, heb ik me pas gerealiseerd toen ik die beleefde brief van u kreeg, voorzitter, waarin u mij aan dit moment herinnerde. Ik dank u voor de vele mooie woorden.

Er zijn inderdaad 20 jaar verlopen sinds ik als opvolger van Luc Dhoore mijn intrede deed in de Kamer van Volksvertegenwoordigers. In die tijd was Justitie een beleidsdomein dat was voorbehouden aan de ingewijden in de wereld van Vrouwe Justitia. Mijn voorganger liet een bloeiend dienstbetoon na dat door het verlies van zijn netwerk daarna ook smolt als sneeuw voor de zon.

Het eerste gevoel dat me vandaag overvalt, is er alvast een van grote dankbaarheid voor alle kansen die ik in al die jaren heb gekregen: van mijn ouders, mijn echtgenote en familie. Het politieke leven is bijzonder hectisch en opslorpend, en zonder die steun zou ik het nooit volgehouden hebben.

Dank ook aan de vele vrienden en kennissen en de toenmalige confraters uit de advocatenassociatie waarvan ik deel uitmaakte. Ze hebben me in al die jaren hun vertrouwen gegeven, en vaak ook mee campagne gevoerd.

Dank voor de vele fantastische collega's die ik in die tijd in het halfrond en de regering mocht ontmoeten. Partijgenoten met wie ik aan de kar getrokken heb, en de collega's uit andere partijen met wie ik mocht samenwerken.

Dankbaarheid ook voor de media die me meestal met respect hebben bejegend. Ik realiseer me goed dat ik hen vaak ontgoocheld heb door mijn gebrek aan gedurfde onliners en cassante uitspraken. Ik behoor niet tot de tafelspringers en ben wellicht ook niet van teflon,

zoals de meesten onder u wel weten. Dat heeft me in de loop van de jaren ook af en toe wel eens een minder fraai etiket opgeleverd.

Dankbaar ben ik ook voor de enorme loyaliteit van mijn kabinetsmedewerkers en de professionaliteit van de ambtenaren met wie ik dagelijks mag werken. Ik vind dat hen soms onrecht wordt aangedaan als voorbijgegaan wordt aan de verantwoordelijkheidszin waarmee ze hun job doen.

Ik heb, beste collega's, een bepaalde opvatting over de politiek. Voor mij is politiek een teamsport. Het gaat over de moed om niet altijd toe te geven aan de waan van de dag, maar wel te investeren in beleid op termijn. Stick to the plan, weet u wel.

Ik heb in mijn carrière ook dieptepunten gekend. Mijn ontslag als minister van Justitie blijft een kwetsuur die ik nooit echt zal vergeten. Maar het heeft me ook geleerd te relativëren. Vandaag een held, morgen zwaar onder vuur. Of andersom. Wie in de Wetstraat actief is, weet dat maar al te goed.

We leven in een turbulente tijd. Alles verandert en ons, politici, bekruipt het gevoel dat de dingen aan onze greep ontsnappen. Als inwoner van de zwaar getroffen provincie Limburg ervaar ik opnieuw pijnlijk hoe de globalisering doordringt tot in het leven van alle burgers.

Deze nieuwe wereld vraagt politici die de kunst verstaan te communiceren, te netwerken en samen te werken, die op performante administraties en een klantvriendelijke overheid inzetten en die leiding kunnen geven. Dat laatste is in mijn ogen misschien nog de belangrijkste politieke kwaliteit voor deze tijd. We moeten keuzes durven te maken en we moeten de moed hebben ze te verdedigen.

Kan een politicus echt de wereld veranderen? Die vraag stelt iemand zich wel eens als hij op 20 jaar parlementair mandaat terugkijkt. Zoals al mijn collega's heb ik de ambitie die ene steen in de rivier te verleggen. Die gedrevenheid en passie blijven me motiveren. Het is iets wat misschien alleen mensen die met hetzelfde virus besmet zijn, echt kunnen begrijpen. Het is echter ook een voorrecht die kans te krijgen, dingen te doen of beslissingen te nemen die de wereld rondom ons veranderen, aanpassen en beter maken.

Dit is een grote verantwoordelijkheid gecombineerd met een even grote dankbaarheid. Het is uitdagend en vermoeiend, innoverend en behoudend. Het gaat erom samen dingen te doen en er toch alleen voor te moeten gaan. Dat is, kortom, de heerlijke paradox van de politiek. Bedankt! (*Applaus*)

Lofrede aan mevrouw Mieke Vogels voor haar 20 jaar parlementair mandaat

De voorzitter: Mevrouw Vogels, beste Mieke, het is wel toeval dat ik na de laudatio voor de huidige minister van Welzijn, Jo Vandeurzen, de laudatio mag uitspreken voor een van zijn voorgangers, Mieke Vogels. In de commissie Welzijn komen jullie elkaar tegen en wisselen jullie van gedachten. (*Gelach*)

Jullie kibbelen nogal eens, niet enkel in de commissie, maar ook in de plenaire vergadering, of, juister gezegd, jullie kruisen nogal eens de degenen. Soms zijn jullie het ook met elkaar eens. Dat laat minister Vandeurzen dan graag in het verslag opnemen. Dit ter inleiding.

Beste Mieke, als licentiate in de Politieke en Sociale Wetenschappen werkte u als wetenschappelijk medewerkster bij het Centrum voor Rechtssociologie van de UFSIA in Antwerpen en daarna als vormingswerkster aan de Elcker-Ik Volkshogeschool, voordat u in 1985 voor Agalev Kamerlid werd.

Nu zie ik sommige mensen al rekenen en denken dat u dan toch meer jaren dan slechts 20 jaar parlementair mandaat te vieren hebt. Toch niet, want met het oog op de gemeenteraadsverkiezingen van 1994 besloot Mieke Vogels de nationale politiek te verlaten om in Antwerpen deel te nemen aan de coalitie. Weet iedereen nog haar slogan? "Vissen in de Schelde, Vogels in het stadhuis." Ze werd in Antwerpen schepen voor Leefmilieu, Natuur,

Ruimtelijke Ordening en Verkeer en ze was er verantwoordelijk voor een campagne ter voorkoming van afval en voor de selectieve ophaling van huisvuil. Tussen haakjes, dit bezorgde haar de naam ‘Mie Vuilzak’.

In 1999, toen ze al 4 jaar geen nationaal mandaat meer uitoefende, bleek ze de bekendste Agalev-politicus te zijn, en bij de zogenaamde dioxineverkiezingen kreeg ze als lijsttrekker voor de Senaat ruim 200.000 stemmen achter haar naam. En dus begint in 1999 de parlementaire telling opnieuw, want van een schepenzetel verhuisde u naar een Senaatszitje.

In de Senaat bleef u echter maar een goeie maand. Al op 13 juli 1999 werd u minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen in de Vlaamse Regering. In de zomer van 2002 kwam daar nog de bevoegdheid Ontwikkelingssamenwerking bij.

U deed de rit in de regering-Dewael echter niet volledig uit. Na de zware federale verkiezingsnederlaag van Agalev nam u in 2003 ontslag als minister. Na uw ministerschap werd u gastdocent aan een Brusselse hogeschool. U gaf er les aan maatschappelijk werkers.

Op dat moment dacht u niet aan een terugkeer naar de politiek, maar een jaar later verandert u van gedachten en wordt u lijstduwer in Antwerpen bij de Vlaamse verkiezingen. U deed dit niet direct om verkozen te worden, maar om het signaal te geven dat u in het groene project bleef geloven. U haalde in 2004 echter een goede uitslag en sinds 2004 zetelt u in het Vlaams Parlement. In 2006 werd u fractieleider van Groen! In november 2007 werd u als opvolgster van Vera Dua verkozen als voorzitter van Groen!, een functie die u tot 2009 uitoefende.

Naar eigen zeggen bent u aan uw laatste mandaat als nationaal politicus bezig; bij de regionale verkiezingen in 2014 zult u niet meer op een lijst staan. We zullen zien. Zelf had u ooit als leuze: “Zeg nooit nooit”...

Beste Mieke, terugblikken op andermans carrière is altijd moeilijk: ofwel vergeet je dingen te vermelden, ofwel haal je zaken aan die de betrokkene echt wel beu gehoord is. Op uw mediagenieke optreden met schort zal ik daarom niet ingaan. Zoals bij alle ministers is er ook over uw vakantiebestemmingen destijds in de pers onwaarschijnlijk veel geschreven. Ook over uw voorkeuren op het gebied van eten en drinken, op het gebied van literatuur en muziek. Voor sommigen blijkbaar boeiend. Veel interessanter voor uw biografie vind ik persoonlijk echter uw uitspraak bij uw aantreden als minister, namelijk dat u heel uw leven gezegd hebt dat u graag iets rond welzijn zou doen. Voorbestemming of doelgerichte aanpak? Als beginnend minister sprak u over doelen als hulpverlening op maat voor elke persoon, zodat hij niet meteen naar instellingen moet – en dat gold voor gehandicapten, voor ouderen én jongeren. Een van uw ambitieuze projecten was de uitbouw van de zorgverzekering. Ook wilde u een antwoord bieden op de probleemjongeren in de steden via opvang in de bijzondere jeugdzorg. De wachtrijen in de gehandicaptenzorg vond u ongehoord. Als minister sloot u onder meer een akkoord af met de socialprofitsector, voerde u het persoonsgebonden assistentiebudget voor gehandicapten in en kreeg u er inderdaad de zorgverzekering door. Ook lanceerde u een opvallende campagne rond veilig vrijen, die ondanks veel kritiek op het taalgebruik, toch zorgde voor sensibilisering in verband met anticonceptie, seksueel overdraagbare aandoeningen en hiv.

Toen u in 2004 terugkeerde in het Vlaams Parlement, kon u als volksvertegenwoordiger uw ministeriële ervaring inbrengen in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, die later uitgebreid werd met de bevoegdheid Armoedebeleid. Ook Woonbeleid, Stedelijk Beleid en Energie hadden uw belangstelling. U was lid van de commissie Jeugdzorg en van de commissies Versnelling Maatschappelijk Belangrijke Investeringsprojecten. Kortom, u bent van vele markten thuis en dat al vele, vele jaren. Collega Vogels, beste Mieke, wij zijn u dankbaar voor uw gedreven inzet en feliciteren u met uw 20-jarig parlementair mandaat. *(Applaus)*

– *De voorzitter overhandigt de medaille aan mevrouw Mieke Vogels.*

Mevrouw Mieke Vogels: Voorzitter, ministers, beste collega's, lieve collega's die gevierd worden en vooral iedereen daarboven op de tribune, waaronder mijn lieve familie, elke vogel zingt zoals hij gebekt is. Voorzitter, ik heb niet echt een doorwrochte speech gemaakt zoals mijn voorgangers. Maar ik wil wel, net als zij, starten met u te danken voor de mooie woorden. Bij een jubilee horen mooie woorden. Ik weet dat ze gemeend zijn. Maar ik weet dat velen onder u denken: "Ja, maar, zo'n engeltje is het nu ook weer niet." Bij die gelegenheden worden die gedachten van "ja, maar" niet uitgesproken. Voorzitter, ik vind deze viering leuk omdat ik feestjes leuk vind. Maar ik ben u vooral dankbaar omdat ik nu de gelegenheid heb om op mijn beurt een aantal mensen te betrekken bij mijn vele jaren sinds 1985 in de politiek. Want ik heb zelf gekozen om de stap naar de politiek te zetten, maar mijn mama, mijn echtgenoot, mijn kinderen, mijn broers en zussen gaan sinds 1985 door het leven als de man van, de dochter van, de moeder van enzovoort. Dat is niet altijd gemakkelijk geweest.

U zei daarnet dat ik in 1995 ben vertrokken naar Antwerpen om daar te doen wat de Vlaamse Regering wilde: de gescheiden ophaling invoeren. Iets wat men in de rest van Vlaanderen al lang deed, maar waar men in Antwerpen van zegt: "Da men ons da na moet aandoen!" En inderdaad, ik werd 'Mie Vuilzak'. Dat had nogal wat gevolgen. Op een bepaald moment is er een stadslegende ontstaan waarmee mijn familieleden stuk voor stuk werden geconfronteerd. Mijn mama kwam bij de beenhouwer. Daar zei men: "Zeg, Annemie gaat verhuizen. Zij is aan het bouwen in Schoten." "Neen," zei ons mama, "dat is niet waar." "Jawel, jawel. Ik weet dat van de aannemer die aan het bouwen is. En 't schijnt dat dat is met de opbrengst van die vuilzakken." (*Gelach*) Vier maanden later gaat mijn dochter naar de jeugdbeweging en krijgt er te horen: "Nelle, jullie gaan verhuizen naar 's-Gravenwezel." "Nee, helemaal niet." "Jawel, ze hebben uw moeder al verschillende keren op die werf gezien. En het schijnt dat dat met de opbrengst is van de vuilzakken." (*Gelach*) Dat verhaal, lieve collega's, beste familie, is zo'n jaar of vijf meegegaan, en het kwam altijd weer naar boven. Ik heb ondertussen met de opbrengst van de vuilzakken villa's in Schoten, in Schilde, in Brasschaat bij collega de Kort, in 's-Gravenwezel. Ik ben op dit moment dus een rijke vrouw.

Toen ik minister van Welzijn was, zat mijn broer in de directie van het ziekenhuis en kreeg er telkens weer te horen: "Je moet eens aan je zuster zeggen dat...". Mijn jongste dochter lijkt ocharme als twee druppels water op mij en wilde zo graag niet de dochter van zijn als ze een stage moest doen in een CLB. Ze heeft haar naam wel mee, natuurlijk, want ze heet De Winter en niet Vogels (*Gelach*). Het eerste wat de stagebegeleidster haar vroeg – dat is echt waar –, was: "Hebben ze je al gezegd dat je zo hard op Mieke Vogels lijkt?" (*Gelach*) "Da's verdomme wel mijn moeder", heeft ze gezegd.

De keren, lieve familie, dat ik moest terugkomen uit vakantie, op 8 augustus 1988 bijvoorbeeld. We hebben toen een van de vele staats hervormingen goedgekeurd. De Financieringswet, ik denk dat het 24 december was. Begin juli zijn je kinderen fier dat ze een goed rapport hebben, maar wij zitten nachten te vergaderen. Ja, jullie hebben er wel wat voor over moeten hebben. Dus, een dikke merci.

Vooraf een dikke merci ook aan mijn echtgenoot Willy. In 1985 besliste wat toen nog Agalev was – de afdeling Antwerpen als allereerste partij – dat de eerste en/of tweede plaats naar een vrouw moest gaan. Toen al, in 1985. Men kende mij van Elcker-Ik, van de nieuwe sociale bewegingen. Ik had twee kleine kinderen en men kwam mij vragen of ik geïnteresseerd was om op de tweede plaats te staan van de Kamerlijst in 1985. Ik heb daar met Willy over gepraat, en Willy zei: "Ge moet dat doen, dat is uw ding. Ik wil eigenlijk vooral een goeie leraar zijn." En hij is altijd een hele goeie leraar geweest. Hij heeft mij de kans gegeven en gezegd: "We zullen ervoor zorgen dat we altijd met één pree toekomen." In die tijd kon dat nog, met één pree toekomen. Want dat is een avontuur – bij Agalev in 1985 – waarvan ik dacht dat het misschien 2 jaar zou duren, want dan waren er opnieuw verkiezingen. Toen vielen die regeringen ook heel dikwijls. (*Gelach*)

Er waren dus weer verkiezingen, en toen werd het 5 jaar, 10 jaar en ik ben zo'n ongelooflijke geluksvogel, ik heb het allemaal gehad. Ik ben minister geweest, ik ben schepen geweest in mijn stad Antwerpen. Ik heb er veel meer kunnen doen dan alleen de vuilzakken, hoor. Dat zal ik nog wel op een andere keer vertellen, maar ik ben echt een enorme geluksvogel. Ik heb een schitterende carrière gehad, waar ik met heel veel plezier op terugkijk en ik wil iedereen die daartoe bijdroeg, bedanken.

Ook mijn partij. Mijn partijvoorzitter is hier aanwezig. Het is dank zij die partij, die me altijd is blijven steunen ... Ik was niet altijd even gemakkelijk, ik was in de partij soms ook een dwarsliggertje. Ze hebben het niet altijd even gemakkelijk gehad met mij. Maar men is me altijd blijven steunen. Ook daarvoor bedankt.

Voorzitter, we mochten niet zo heel veel volk uitnodigen. Want als je een carrière hebt van 1985 tot nu ... Ik heb nog heel veel contact met mensen die me destijds als schepen, of later als minister in mijn kabinet hebben gesteund. Ik had hen graag uitgenodigd, maar dat ging niet.

Ik heb mijn medewerkers uitgenodigd van na mijn kleine oorlog. Mijn voorgangers hebben het ook al gezegd, in de politiek heeft iedereen zijn kleine oorlog. Een ontslag. Keihard werken om dan geen enkele zetel over te houden in 2003, dat is mijn kleine oorlog. Ik ben na die kleine oorlog begonnen aan een nieuwe haven, een tweede carrière en al mijn oude medewerkers van die periode zijn hier. Ik wil hen daarvoor heel hard bedanken.

En ook al die vrijwilligers, want een partij en een politicus zijn niets zonder vrijwilligers. Kristien is hier, zij is een van de schitterende vrijwilligers van mijn eigen afdeling in Deurne. Ik ben er voorzitter, zij is er secretaris, en het is er zalig werken. Dus allemaal heel, heel erg bedankt.

Het klinkt een klein beetje als een afscheid. Of ik op een lijst zal staan of niet, voorzitter, dat zal ik nu nog niet aan uw neus hangen. (*Gelach*)

Maar ik ben nog niet weg. Ik blijf hier nog minstens een jaar. Ik zit zo in elkaar. De voorzitter heeft eens gezegd: hoe ouder u wordt, hoe harder u roept. Daar is iets van aan. Mijn moeder is 94 en ze kan zich ook nog altijd druk maken over iets wat ze onrechtvaardig vindt. Het volgende jaar zal ik hier dus blijven staan met dezelfde bevlogenheid en overtuiging. Collega Vandeurzen, vanmiddag om 14 uur gaan we weer eens samen een debatje voeren. (*Gelach*)

De vraag is gesteld of ik nog iets wil zeggen aan de collega's. Ik voel niet de behoefte om aan mijn jonge collega's te zeggen hoe ze het moeten doen om het ook zo lang vol te houden. Ieder moet het op zijn eigen manier doen, 'do it his way'. Eén ding wil ik toch zeggen: kijk eens wat vaker op van uw iPhone en kijk eens een klein beetje verder dan de 140 tekens van de tweet die via het Wetstraatnetwerk wordt verspreid. Kijk eens rond in de wereld en laat u beroeren door het onrecht, door het feit dat steeds meer mensen in het rijke Vlaanderen het moeilijk hebben. Verzet je tegen de harde samenleving en durf opnieuw een klein beetje mededogen vragen voor iemand die geen werk vindt, iemand die minder talent heeft, iemand die het niet maakt. Met andere woorden: durf opnieuw een klein beetje solidariteit vragen. Dat is alles wat ik u wilde zeggen. Ik dank u. (*Applaus*)

Lofrede aan de heer Karim Van Overmeire voor zijn 20 jaar parlementair mandaat

De voorzitter: Collega Van Overmeire, beste Karim, uw voornaam heeft bij menigeen voor verwarring gezorgd: u bent vernoemd naar Karim al Hussayni, de geestelijke leider van een progressieve stekking binnen de islam. Vernoemd niet vanwege die islam, maar vanwege een link met 11 juli: Karim al-Hussayni bekleedt die positie en heeft de titel van Aga Khan sinds 11 juli 1957. Op grond van uw onbekende, niet-Vlaamse naam werd u als 12-jarige op kamp bij de meisjes ingedeeld. Op grond van uw naam kreeg u brieven, gericht aan mevrouw Van Overmeire. Toen u in 1991 net bij de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) werkte, dacht men daar te doen te hebben met een van de eerste allochtonen bij de Vlaamse overheid. What's in a name?

Al tijdens uw studie rechten bent u politiek actief, maar u verschijnt officieel op het politieke toneel in 1991, toen u nogal onverwacht als Kamerlid voor het Vlaams Blok verkozen werd. In 1994 werd u gemeenteraadslid in Aalst. Sinds 1995 zetelt u in het Vlaams Parlement. Van 2003 tot 2010 was u bovendien gemeenschapssenator. Van 2004 tot 2010 liet u zich opmerken als een uitstekend voorzitter van de commissie Buitenlands Beleid. U had veel belangstelling voor de internationale politiek. U was vanaf 2004 lid van de Vergadering van de West-Europese Unie tot de opheffing ervan en u bent vanaf 2004 lid van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa.

Binnen het Vlaams Blok liet u zich kennen als een bedachtzaam man. U werkte als coauteur mee aan 'Project Vlaamse Staat' uit 1998, waarin een beeld geschetst wordt van een onafhankelijk Vlaanderen. U leidde binnen de partij de dienst Vorming en de uitgeverij Egmont. U zat 16 jaar in het partijbestuur, totdat u daar in 2009 uitstapte na ideologische meningsverschillen over de positie die het Vlaams Belang in het Vlaamse politieke landschap moet innemen. Uiteindelijk vertrok u helemaal bij het Vlaams Belang. U wilde in Aalst een nieuwe lokale politieke beweging lanceren met Aalst Anders & Beter. In het Vlaams Parlement zetelde u een jaar als onafhankelijke, totdat u eind augustus 2011 toetrad tot de N-VA.

Over de haalbaarheid van initiatieven van een oppositiepartij was u realistisch. Toch was u mede-indiener van een heel aantal initiatieven. Een van de markantste binnen het Vlaams Parlement was het voorstel van resolutie betreffende een proeve van grondwet voor de toekomstige onafhankelijke Vlaamse staat, dat u in het zittingsjaar 2005-2006 samen met een aantal partijgenoten indiende. Binnen de commissie Vlaamse Grondwet kwamen ook dergelijke voorstellen van de VLD en sp. a-spirit aan de orde, maar uw voorstel ging veel verder.

Uw partij wilde in die tijd een internationaal netwerk uitbouwen om de strijd voor Vlaamse onafhankelijkheid op een positieve manier in de buitenlandse media te brengen. Daartoe werd in 2008 op uw initiatief 'Friends of Flemish Independence' (FFI) opgericht. Vlaanderen heeft veel vrienden in het buitenland, maar die beschikken niet altijd over de juiste gegevens of correct cijfermateriaal, vond u. Dat u daarin gelijk had, bleek maar eens opnieuw in mei 2012, toen er een rapport van het Franse parlement over ons land bekend werd. Voor dat rapport hadden de Franse rapporteurs zich blijkbaar voornamelijk gebaseerd op de Franstalige pers en academici. U vroeg aan minister-president Kris Peeters om de Franse ambassadeur op het matje te roepen, omdat u vond dat men de bekende francofone vooroordelen veralgemeende en uitvergrootte en daarbij voorbijging aan de concrete realiteit in Vlaanderen.

In het kader van uw streven naar een onafhankelijk Vlaanderen, een vast gegeven in heel uw carrière, noemde ik al het 'Project Vlaamse Staat'. Maar u hebt nog andere geschriften op uw naam staan. U schreef 'Het verdriet van de Zwarte Man', een rondleiding achter de coulissen van de Aalsterse politiek. U hebt gepubliceerd over de Guldensporenslag – ik breng even de controverse over de 'Kist van Oxford' in herinnering – en verder over het ontstaan van België. In uw boek 'Het Verloren Vaderland' – een pleidooi voor Vlaams-Nederlandse samenwerking – behandelt u de septemberperiode in 1830, die leidde tot het einde van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden en het begin van België betekende. Volgens u was het uiteenvallen van het Verenigd Koninkrijk een ramp voor Vlaanderen, onder andere omdat het staatsonderwijs in de volkstaal werd opgedoekt. De erkenning van Vlaanderen als eentalig gebied kwam er pas in 1932: pas toen verwierven de Vlamingen weer de rechten die ze onder Willem I hadden. Daar is 100 jaar voor nodig geweest.

Opkomen voor de eigen taal vindt u belangrijk. Zo denk ik aan uw telefoonronde in 2001 naar 165 ambassades in Brussel om hun taalgedrag te detecteren. Uw conclusie was dat veel ambassades reageerden alsof België een eentalig Franstalig land is: ze presenteerden zich in het telefoonboek zelden in het Nederlands en aan de telefoon bleken ze heel vaak niet te kunnen antwoorden in het Nederlands. U interpelleerde de toenmalige minister-president Patrick Dewael daarover en ook die vond dat onaanvaardbaar. Hij schreef vervolgens een brief met aanbevelingen aan de ambassades om in het Nederlands te communiceren met de

Vlaamse burgers. De diplomatieke vertegenwoordigers in Brussel namen echter aanstoot aan de toon van dat schrijven. Het initiatief leidde zelfs tot een relletje met de Nederlandse ambassade, met pittige brieven over en weer.

U komt naar voren als een sterk Vlaamsvoelend iemand, behartiger van de Vlaamse zaak. U bent dat niet alleen in het Vlaams Parlement, ook in de Ajuinenstad treedt u als dusdanig op. Het is dan ook niet toevallig dat u daar het mandaat van schepen voor Vlaamse Zaken en Inburgering vervult. U waakt over de Vlaamse identiteit en het inburgeringsbeleid in een stad die de druk van het Franstalige Brussel en de internationalisering voelt, met een groeiende instroom van anderstalige nieuwe inwoners. Uw stad wil gastvrij blijven, maar toch een zekere authenticiteit behouden en de instroom zo goed mogelijk begeleiden. U sluit voor uw beleid nauw aan bij dat van de Vlaamse Regering en laat zich inspireren door maatregelen die in de Vlaamse Rand al hun nut bewezen hebben. Lidmaatschap van de commissie Brussel en de Vlaamse Rand in het Vlaams Parlement heeft zo zijn nut.

Collega Van Overmeire, beste Karim, uw loopbaan bewijst dat u politiek een evolutie hebt doorgemaakt. Inderdaad, overtuigingen evolueren. Maar als lid van ons Vlaams Parlement bent u een vaste waarde. Ik feliciteer u van harte met uw 20-jarig parlementair mandaat. (*Applaus*)

– *De voorzitter overhandigt de medaille aan de heer Karim Van Overmeire.*

De heer Karim Van Overmeire: Voorzitter, dames en heren ministers, geachte collega's, waarde genodigden, eerst en vooral, voorzitter, wil ik u bedanken voor de buitengewoon vriendelijke woorden die daarnet zijn uitgesproken. Ook ik heb, eerlijk gezegd, even getwijfeld of ik zou ingaan op de uitnodiging om hier vandaag te worden gehuldigd. Plechtigheden als deze hebben onmiskenbaar ook wel iets van een subtiel duwtje in de rug richting uitgang. Als ik straks op de receptie ook nog een Bongobon, een vulpen en een polshorloge krijg, dan weet ik – letterlijk en figuurlijk – hoe laat het is. Tegelijkertijd collega's, is dit natuurlijk een uitgelezen ogenblik om heel even te focussen op wat volgens mij essentieel is, om los te komen van de waan van het moment, de karikatuur van de dag of de twitter van het voorbije kwartier.

Die essentie zit voor mij vervat in die twee woorden die ook onze titel vormen: 'Vlaams parlamentslid'. 'Vlaams' heel zeker, met – dat weet u – een onafhankelijk Vlaanderen als alfa en omega van mijn politiek engagement. Niet uit aversie voor Franstaligen, laat staan uit een soort ongezonde obsessie voor straatnaambordjes of klauwende leeuwen op elke straathoek, maar des te meer uit de diepe overtuiging dat eenvoudige, heldere politieke instellingen én democratischer én efficiënter zijn dan de Belgische institutionele spitstechnologie met grendels en alarmbellen. Mijn interesse in het Vlaams buitenlands beleid heeft ook daar alles mee te maken. Er is immers een rechtstreeks en door de buitenwereld erkend en herkend verband tussen soevereiniteit en het voeren van een eigen buitenlands beleid.

Niet alleen 'Vlaams', collega's, maar ook 'parlamentslid' en dus lid van een onafhankelijke instelling die wetten stemt, die begrotingen goedkeurt en die de uitvoerende macht controleert. Velen onder u kennen mijn interesse in geschiedenis die mij – dat hoop ik althans – toelaat om de zaken in een historisch wat ruimer perspectief te bekijken. Anderzijds heb ik als Vlaams parlamentslid, eerder als gemeenschapssenator en heel vaak als waarnemer bij verkiezingen ook de kans gehad om te zien hoe het er elders aan toe gaat, van Macedonië tot Kirgizië en van Burundi tot Oman.

Na elk boek en na elke reis, collega's, werd ik gesterkt in de overtuiging dat de huidige generatie van Vlamingen en Europeanen ongelooflijk bevoorrecht is. Dat er nooit eerder in de geschiedenis en op weinig andere plaatsen in de wereld zoveel welvaart, kansen voor zo vele mannen en vrouwen, zoveel vrijheid, zoveel toegang tot kennis en zoveel mogelijkheden tot zelfrealisatie zijn als bij ons. Een dergelijke samenleving is onmiskenbaar gebaseerd op een aantal principes en fundamentele waarden. Ze kan maar blijven bestaan door een aantal heel specifieke instellingen en een onafhankelijk parlement is er daar één van.

Ik beschouw het als een opdracht om, wat hier door de vorige generaties aan welvaart en vrijheid is opgebouwd, te bewaren en door te geven aan degenen die na ons komen. Daarbij worden we inderdaad geconfronteerd met gigantische uitdagingen. De verschuiving van het economisch zwaartepunt van de wereld van het gebied rond de Atlantische Oceaan naar het gebied rond de Stille Oceaan is er één van. De spectaculaire demografische veranderingen in Europa, zeker ook in Vlaanderen, zeker in onze steden en in heel ons kerngebied is een andere. Het is daarbij vanzelfsprekend een ongelooflijk voorrecht om in deze buitengewoon boeiende tijden een politiek mandaat te krijgen en te houden, om die opdracht te vervullen.

Dit parlement, collega's, wordt bevolkt door 124 collega's die allemaal heel erg verschillend zijn: mensen met verschillende karakters en met verschillende achtergronden, maar ook met een andere rol in dit parlement. U hebt ernaar verwezen, voorzitter, ik heb dat de voorbije jaren ook kunnen meemaken, lange tijd van op de eerste rijen van de banken van een vermaledijde oppositiepartij, vervolgens als onafhankelijk parlementslid, waarbij ik een grote vrijheid in stemgedrag kon combineren met een absolute politieke onzichtbaarheid, en nu als lid van de N-VA, minstens tot 2014 een regeringspartij. Het zijn, voorzitter, dat kan ik u garanderen, drie heel verschillende manieren om de gebeurtenissen in dit halfroond mee te maken.

Ik wil, collega's, afsluiten met een woord van dank aan alle personeelsleden van dit parlement, aan alle medewerkers, aan alle medestanders en sympathisanten die mij de voorbije twintig jaar de noodzakelijke steun en ondersteuning hebben gegeven. En natuurlijk ook aan mijn familie en vrienden die hier vandaag wel voor mij zijn, maar voor wie ik er de voorbije twintig jaar helaas zelf niet altijd was – dat is parlementaire taal om te zeggen dat ik er eigenlijk bijna nooit was.

Voorzitter, collega's, deze vergadering was ooit de Raad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap. In 1980 werd dit de Vlaamse Raad en in 1996 werd de naam veranderd in Vlaams Parlement. Er is wat mij betreft nog een weg af te leggen. Maar zodra deze assemblee het Nationaal Parlement van Vlaanderen zal zijn, mag u mij mijn Bongobon en mijn vulpen geven. Ik heb het vaste voornemen, collega's, om tot dat moment in dit parlement of desnoods daarbuiten te trekken, te duwen en te sleuren om dat ogenblik dichterbij te brengen. Dank u wel. *(Applaus)*

Lofrede aan de heer Jos De Meyer voor zijn 20 jaar parlementair mandaat

De voorzitter: Collega De Meyer, beste Jos, normaal zou u nu met uw commissie in Canada hebben gezeten. Is het uw geringe enthousiasme om te vliegen of is het uw verlangen om vandaag in het Vlaams Parlement gehuldigd te worden dat u niet vertrokken bent? Ik weet het niet, maar ik weet wel dat ik blij ben dat u hier vandaag bent.

Als jongste zoon uit een groot boerengezin ging u rechten studeren in Leuven. U volgde er vervolgens nog landbouweconomie, boekhouden en financiering aan de landbouwfaculteit, terwijl u al nationaal leider van de Katholieke Landelijke Jeugd was. In 1979 werd u directeur van het Technisch Instituut Sint-Isidorus in Sint-Niklaas, de landbouwschool, wat u bleef tot eind 1991, toen u senator werd. In 1995 werd u verkozen als Vlaams volksvertegenwoordiger. Vanaf 1989 zetelt u in de gemeenteraad van Sint-Niklaas. U was daar ook ruim 12 jaar schepen. Na de verkiezingen voor het Vlaams Parlement in 2009 hebt u er resoluut voor gekozen om die twee mandaten niet langer te combineren en u als schepen te laten vervangen. Als gemeenteraadslid blijft u echter dienstbaar in uw stad aanwezig. Uw stad: Sint-Niklaas. Uw streek: het Waasland. En hoewel u er niet geboren bent, bent u er trots op. Die verbondenheid met uw streek is een van de rode draden in uw carrière.

Uw curriculum vitae verklaart uw belangstelling voor de landbouw en uw ijver voor een leefbaar platteland: een platteland met veel open ruimte en met blijvende kansen voor een duurzame land- en tuinbouw. Maar u wilt ook een platteland met ruimte voor de mensen. Een platteland waar gezinnen wonen en werken, zich kunnen ontspannen en genieten.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat u zich binnen het Vlaams Parlement op dat gebied actief inzet, in de eerste plaats als voorzitter van de Commissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid, een commissie die trouwens sinds deze legislatuur een zelfstandige commissie is en niet langer een subcommissie. Ondertussen heb ik mij laten vertellen dat die commissie al een zekere reputatie verworven heeft: uw commissie vergadert op woensdagvoormiddag met de minister-president, en laat niemand op dat moment de minister-president claimen! Ik zie u lachen en bevestigend knikken. Maar ook buiten uw eigen commissie bent u bezig met de problematiek van de landbouw en het platteland via vragen aan onze ministers, bijvoorbeeld over de boetes in verband met de mestbank en over de toekomstige natuurcompensaties die samenhangen met de uitbreiding van de Antwerpse haven.

In veel dossiers komt uw bezorgdheid om het Waasland naar voren. Bezorgdheid over overstromingsgevaar bijvoorbeeld: ik noem de gevolgen van de verhoging van het waterpeil van het kanaal Gent-Terneuzen, het veiligheidsniveau in het Scheldebekken, de uitvoering van het Sigmaplan of nog, de aanleg van een potpolder in Kruibeke. U wordt wel eens de waakhond van het Waasland genoemd en in die ‘functie’ – als ik dat zo noemen mag –, houdt u zich bepaald niet alleen met landbouw en plattelandsbeleid bezig maar met alle domeinen, gaande van openbare werken en mobiliteit tot toerisme. Ik denk aan het mobiliteitsplan van Interwaas om de files op te lossen en de kwestie van verdubbeling van de Scheldebrug in Temse, maar ook aan uw strijd voor de uitbreiding van de veerdiensten tussen de beide Scheldeoeveren en de vernieuwing van de veersteigers om het toerisme aan te zwengelen. U pleit voor een betere samenwerking tussen de Wase politici, over de partijgrenzen heen. En ik citeer: “De belangen van onze regio moeten in het parlement sterker verdedigd worden dan tot nog toe het geval was.” Daarmee verwees u onder andere naar het lot van Doel. De beslissingen van de Vlaamse Regering over de verdere ontwikkeling van de Waaslandhaven hebben u sterk geraakt. U hebt lang gehoopt dat Doel zou kunnen overleven. Uw aandacht ging daarbij vooral uit naar het erfgoed van het dorp en de getroffen landbouwgebieden.

Ik weid misschien iets te veel uit over landbouw en plattelandsbeleid en over uw verknochtheid met uw streek – ik begrijp die, want ik ken die verbondenheid zelf ook, met mijn eigen streek dan. Maar laten we niet vergeten dat u nog in een ander domein specialist bent, namelijk onderwijs. Niet verbazingwekkend, want als voormalig schooldirecteur bent u erg begaan met de schoolproblematiek.

Al vanaf begin 1992 bent u lid van de commissie Onderwijs. Ook toen al vond u dat “vrijheid en gelijkheid van onderwijs een uitdaging waren zodat alle leerlingen, ouders, leerkrachten en onderwijsinstellingen op een vergelijkbare en correcte wijze aan bod zouden komen en pleitte u voor een inhoudelijke herwaardering van het leerkrachtenberoep.” Het waren niet de gemakkelijkste jaren voor het onderwijs, meer bepaald de financiering ervan was nogal eens een probleem. Wie herinnert zich niet de zogenaamde ‘verborgen pot’ van 876 miljoen frank voor de basisscholen, te verdelen tussen het vrij onderwijs en het gemeenschapsonderwijs, verder de ‘midihervorming’ van het secundair onderwijs, het Tivoli-akkoord, de ‘Definitiestudie van de objectieveerbare verschillen’ van het bureau Deloitte & Touche, die de verschillen in kostprijs tussen scholen moest verklaren? U stelde dat het CVP-uitgangspunt was dat alle leerlingen gelijk zijn, in de betekenis van artikel 24 van de Grondwet. U wilde een doorzichtige financiering die ouders, leerlingen en scholen gelijk zou behandelen. Volgens u kon dat door voor iedere leerling te voorzien in een basissubsidie, te vermeerderen met extra’s op basis van objectief meetbare criteria.

Ook in verband met het optrekken van de uitstapleeftijd voor leerkrachten van 55 naar 58 jaar had u een eigen mening. U vond die optrekking een verkeerd signaal omdat het miskent dat leerkrachten een zwaar – want stresserend – beroep hebben. De laatste jaren gaat de discussie in Onderwijs vaak over de grootscheepse inhaalbeweging voor scholenbouw. In de kwestie van de lange wachtlijsten, de verschillende toelageregels of de publiek-private samenwerking was regelmatig uw stem te horen.

Collega De Meyer, beste Jos, u bent een van die typische hardwerkende parlementsleden. U bent geen tafelspringer, u verschijnt niet om de haverklap op tv, u komt misschien niet vaak in de krant, maar u bent, getuige onze statistieken, een bijzonder actief Vlaams parlements lid. U haalt een goed rapport als het gaat om initiatieven: voorstellen van decreet, interpellaties, actuele vragen en vragen om uitleg, interventies in commissievergaderingen en in plenaire vergaderingen. En ook in het Bureau van het Vlaams Parlement bent u als ondervoorzitter een waardevol lid. U bent een gedreven politicus, en als waardering voor uw inzet overhandig ik u met veel genoegen het ereteken. (*Applaus*)

– *De voorzitter overhandigt de medaille aan de heer Jos De Meyer.*

De heer Jos De Meyer: Voorzitter, als u te veel overdrijft, ga ik nog denken dat ik mijn eigen begrafenis meemaak, en daarvoor is het uiteraard nog wat te vroeg.

Voorzitter, beste familie, collega's, genodigden, een viering vraag je niet, een viering weiger je niet. Het is een gelegenheid om even stil te staan, om terug te blikken, om vooruit te kijken en om te danken. Toen ik als jongste lid van onze Senaatsfractie startte, in november 1991, was het nog de tijd van het dubbelmandaat. Je kreeg toen nog een legislatuur de tijd om je job te leren. In de Senaat mengde je je slechts in een debat als het moment zagezegd geschikt was. De commissievergaderingen verliepen nog achter gesloten deuren. De verslaggever maakte nog zelf het verslag. Janssens en Peeters werden niet vermeld in dat verslag, het was "een lid stelde" en "een ander lid zei". De fax zorgde voor de snelle communicatie. De Apple-computer deed pas zijn intrede. Gsm's bestonden nog niet. Het was nog de tijd van het echte ambachtelijke werk. Om de veertien dagen vergaderde de Vlaamse Raad in de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Politici zonder zitdagen bestonden niet.

De meeste senatoren droomden ervan om na de hervorming van de Senaat in die hoge vergadering te blijven. De federale Kamer was nog aanvaardbaar, maar de Vlaamse Raad, door sommige collega's van alle partijen een veredelde Vlaamse gemeenteraad genoemd, was voor meerdere collega's echt geen optie. Ik hoopte zelf wel kandidaat te zijn bij de eerste rechtstreekse verkiezing van ons parlement, toen nog met arrondissementele in plaats van provinciale kieskringen.

Collega's, ik heb het steeds als een voorrecht beschouwd om volksvertegenwoordiger te mogen zijn. Het was een jongensdroom om mee gestalte te mogen geven aan een betere en meer solidaire samenleving, trouw aan onze wortels. Voorzitter, u hebt gelijk: twee domeinen liepen steeds als een rode draad door mijn werk, namelijk de landbouw en het onderwijs. Als jongste van acht in een landbouwersgezin, als gewezen nationaal leider van de Katholieke Landelijke Jeugd, als voormalig directeur van een land- en tuinbouwschool ben ik uiteraard steeds bekommerd gebleven om deze uitdagende sector. Weinig economische sectoren zijn de voorbije 50 jaar zo innovatief geweest! Het Europese en mondiale beleid zorgen voor volatiele markten, maar daarnaast legden de milieu- en natuurwetgeving, de volksgezondheid, het dierenwelzijn, de erfgoedbepalingen, de landschapszorg en vele andere bepalingen permanent bijkomende spelregels op. Maar de boer, hij ploegde voort... Onze Vlaamse consument kreeg in ruil een rijk pakket aan gezond, veilig, gevarieerd en betaalbaar voedsel. De uitdagingen voor het komende Europees gemeenschappelijk landbouwbeleid zijn er niet geringer op geworden. Een wereldbevolking die de komende jaren nog met enkele miljarden zal toenemen, zal moeten kunnen rekenen op een duurzame landbouw die op dezelfde oppervlakte voldoende voedsel produceert.

In Vlaanderen wordt deze oppervlakte dagelijks geringer. Vandaar mijn blijvende zorg, gisteren maar ook vandaag, bij de havenontwikkeling en de daarbij horende natuurcompensaties, om zuinig, gefaseerd en doelmatig te werken. Ik was bijzonder gecharmeerd toen wijlen eregouverneur André Denys in zijn boek 'Mijn Ronde' schreef dat hij mij leerde kennen als collega-parlements lid die in de parlementaire havendebatten steeds de kaart trok van het behoud van de landbouwruimte. De gouverneur schreef: "Op het eerste gezicht leek dat defensief, maar persoonlijk heb ik die houding bij hem nooit ervaren als het afremmen

van de onvermijdelijke economische groei maar eerder als het in stand houden van een gezond evenwicht.” André, bedankt voor dit compliment.

Onderwijs was en blijft mijn andere grote zorg. Elk kind telt en verdient kansen. Kinderen en jongeren uitdagen om hun talenten maximaal te ontwikkelen, dat moet het basisprincipe zijn van elk onderwijsbeleid. Als gewezen directeur van een technische middelbare school heb ik de onderwaardering van ons meer beroepsgericht onderwijs vele malen aangeklaagd. Het is goed als scholen in hun informatie kunnen mededelen hoeveel procent van hun oud-leerlingen in het hoger onderwijs slagen, maar het is even belangrijk als andere scholen kunnen melden hoeveel procent van hun oud-leerlingen schitterende vaklui en technici zijn geworden. Ook zij zijn onmisbaar voor onze samenleving.

Als jonge schooldirecteur had ik het voorrecht een volledige nieuwe school met bijhorende praktijkruimtes en serres aan de rand van mijn stad te bouwen. Na 10 jaar voorbereiding door mijn voorganger en nog 4 jaar onder mijn leiding, om nog te zwijgen over de moeilijke zoektochten naar de nodige financiële middelen, konden we de eerste steen leggen. Het was wijlen minister Daniël Coens die de school opende. Het was toen nog een project onder het zogenaamde Nationaal Waarborgfonds.

Deze moeilijke zoektocht van het vrij onderwijs naar de financiële middelen om zijn patrimonium ten dienste van onze kinderen te moderniseren, is mij in mijn parlementair werk blijven inspireren. Als ik een goede raad aan deze en volgende regering mag geven, dan is het wel de volgende: “Investeer wijs, dus voldoende in onderwijs.”

Collega’s, u hebt het al lang begrepen. Mijn opdracht is nog lang niet vervuld. Alleen al in deze twee domeinen die ik dagelijks opvolg, zijn de uitdagingen nog bijzonder groot. Maar ik mag deze viering niet laten voorbijgaan zonder iedereen te danken die dit voor mij mogelijk heeft gemaakt.

Voorzitter, ik dank mijn collega’s, zowel van mijn fractie als van de andere fracties. Ik dank het personeel van het Vlaams Parlement, van griffier tot bodes. Ik dank de vele mensen uit het middenveld die ons mede inspireerden. Ik dank mijn voormalige en huidige medewerkers, en de wetenschappelijke medewerkers van mijn fractie. Ik dank mijn familie en gezin, mijn echtgenote Kristien en mijn kinderen.

Voorzitter, collega’s, goede vrienden en familie, ik heb nooit de grote woorden gezocht. Ik heb geprobeerd mezelf te blijven zonder theateraal gedoe, wel plichtsbewust. Ik ga vandaag dus ook niet van stijl veranderen en jullie overstelpen met goede raad. Ik sluit af, niet in het Latijn, wel met een citaat van de Romein Seneca in mijn moedertaal: “Er bestaat geen gunstige wind voor een schip dat zijn bestemming niet kent.” (*Applaus*)

■

VERWELKOMING

De voorzitter: Ik wil mevrouw Maggie De Block, staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, welkom heten. Mevrouw De Block, u bent net op tijd binnengekomen, want we gaan nu de lofrede uitspreken voor de heer Van Mechelen.

■

LOFREDES (*Voortzetting*)

Lofrede aan de heer Dirk Van Mechelen voor zijn 25 jaar parlementair mandaat

De voorzitter: Collega Van Mechelen, beste Dirk, ik vraag me wel eens af: had u ooit gedacht, toen u in Leuven geschiedenis ging studeren, dat u terecht zou komen in de politiek? Als pas afgestudeerde trad u als bediende in dienst bij Buchmann Optical Industries in Kapellen, het bedrijf van PVV-boegbeeld Jacky Buchmann. “Ik word de beste aankoper van

potloden en paperclips van heel België”, schijnt u bij uw indiensttreding te hebben gezegd. Herinnert u zich dat nog? (*Instemming van de heer Dirk Van Mechelen*)

Waarschijnlijk hebt u daar op de aankoopdienst plezier gekregen in cijfers en facturen – iets wat u later goed van pas zou komen. In ieder geval werd u wel degelijk opgemerkt door Jacky Buchmann en toen die in 1982 minister van Huisvesting in de Vlaamse Regering werd, werd u zijn privésecretaris. Een paar jaar later, in 1985, maakte Buchmann als minister van Middenstand de overstap naar de Federale Regering. Hij nam u mee als zijn adviseur en kabinetssecretaris.

Intussen was u zelf ook politiek actief in Kapellen, eerst als gemeenteraadslid en vervolgens als schepen. In 1987 werd u Kamerlid voor het arrondissement Antwerpen. Toen er in 1995 een einde kwam aan het dubbelmandaat, koos u voor het Vlaamse beleidsniveau. U werd verkozen tot lid van het Vlaams Parlement, waar u met bekwaamheid en gezag de werkzaamheden van de commissie Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening leidde.

Na de verkiezingen van juni 1999 werd u minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media in de paars-groene Vlaamse Regering. In het domein Ruimtelijke Ordening voerde u een pragmatisch, maar vooral menselijk beleid: het afbraakbeleid inzake illegale gebouwen werd afgezwakt. Voor de illegale weekendhuisjes kwam er een uitdoofscenario, voor bepaalde bouwmisdrijven voerde u een verjaringstermijn in. U ontmijnde ook het explosieve dossier van de zonevreemde gebouwen en werkte een oplossing uit voor de zonevreemde woningen en bedrijven. Onder uw bewind kwam er een nieuw decreet op de Ruimtelijke Ordening.

In de loop van de legislatuur stond u de bevoegdheden Economie en Media af aan partijgenoten, maar niet nadat u er uw stempel op had gedrukt. Binnen Economie nam u de nodige initiatieven ten gunste van de zelfstandige ondernemers. Met het Strategisch Plan Ruimtelijke Economie hebt u de basis gelegd voor een ruimtelijk-economisch beleid in Vlaanderen. Als minister van Media had u oog voor de belangen van de publieke omroep en die van de private spelers op de markt en kwam u met een nieuw beheersakkoord voor de VRT. U bracht alle grote omroepen in Vlaanderen samen in het iDTV-project, dat Vlaanderen met overheidsgeld klaarstoomde voor interactieve en digitale televisie. U doorbrak het radiomonopolie van de openbare omroep, waardoor commerciële radio een feit werd.

Zoals gezegd, gingen de bevoegdheden Economie en Media naar partijgenoten, maar u kreeg er Financiën en Begroting en Innovatiebeleid voor in de plaats. Als minister van Begroting kon u begrotingen in evenwicht voorleggen en in uw eerste regeringsperiode al wist u de overheidsschuld te halveren. Toen in 2003 een neergaande conjunctuur de Vlaamse schatkist parten speelde, hield u de hand op de knip. U hebt tien jaar lang de Vlaamse schatkist beheerd en hebt uiteindelijk, ook dankzij een strikte discipline, uw doel, een schuldenvrij Vlaanderen, bereikt – echt een unieke prestatie! Dat die situatie maar drie weken geduurd heeft, was niet uw schuld. Toen immers moest KBC worden gered.

Op het departement Financiën hervormde u de registratie- en schenkingsrechten en de successierechten. U schafte de successierechten op de gezinswoning voor de langstlevende echtgenoten af. Ook zorgde u voor een belastingkorting voor de ‘hardwerkende’ Vlamingen, de zogenaamde ‘jobkorting’, waardoor de werkende Vlaming 250 euro extra verdiende. Dat alles leverde u in 2008 de verkiezing tot ‘Taxman of the Year’ op, een nieuwe award die u kreeg voor de grootste bijdrage aan de vereenvoudiging van de fiscaliteit.

Maar belangrijker: door de nieuwe Vlaamse fiscaliteit creatief in te vullen, zorgde u er persoonlijk voor dat er meer middelen in de schatkist terechtkwamen, paradoxaal genoeg door de verlaging van de registratie-, schenkings- en successierechten. Opeens vonden de mensen die namelijk redelijk en betaalden ze die netjes. En ik vergat bijna nog het fiscale pact met de gemeenten te noemen, waarbij elke gemeente 100 euro per inwoner kreeg voor schuldafbouw, in ruil voor de afschaffing van enkele zogenaamde ‘pestbelastingen’.

Ik heb een flink aantal van uw realisaties opgesomd, maar ik heb nog niet eens vermeld wat u voor Antwerpen betekende. Ja, u had oog voor de Antwerpse zakenwereld en het belang van

de havenstad. Onder uw impuls bleef de luchthaven van Deurne in leven. Verder zette u door met de graafwerken van het Deurganckdok.

Toen u in 1999 als minister de eed aflegde, was u een nobele onbekende voor het grote publiek. U beweerde zelf ooit dat u in 1999 als ‘groentje’ begonnen was. Wel, dat groentje heeft zich ontpopt tot een bekwame vakminister. “Stielman”, zei u zelf altijd. Stielman en noeste werker. Oorspronkelijk was u misschien voorbestemd om een technocraat achter de schermen te worden. Al snel bleek u als parlamentslid een technisch dossiervreter te zijn, die het tot minister bracht en dat tien jaar bleef, waarvan de laatste 2 jaar als viceminister-president.

Door de vorming in 2009 van een Vlaamse Regering zonder Open Vld verhuisde uw partij naar de oppositie. Daarmee was u minister af, maar als Vlaams volksvertegenwoordiger kon u uw mandaat voortaan combineren met het burgemeestersambt van Kapellen. U bent ook een gewaardeerd ondervoorzitter van het Vlaams Parlement.

Als minister was u een verdediger van de Lange Wapperbrug om de Antwerpse ring te sluiten. Eenmaal in de oppositie stelt u als ‘Mister Lange Wapper’ kritische vragen over de haalbaarheid van de Oosterweeltunnel. Als voormalig minister van Financiën kijkt u kritisch naar de Vlaamse begroting van tegenwoordig en neemt u al eens de Vlaamse budgettaire plannen onder vuur. Dat is niet altijd prettig voor de huidige bewindsploeg, maar het parlement heeft nu eenmaal de taak om de regering te controleren. Kritische mensen zijn welkom in het parlement. We hebben hier niets aan jaknikkers.

Beste Dirk, we hopen nog lang van uw kennis en kunde te kunnen profiteren en ondertussen bedanken we u van harte voor uw inzet de afgelopen 25 jaar als parlementair mandataris. (*Applaus*)

– *De voorzitter overhandigt de medaille aan de heer Dirk Van Mechelen.*

De heer Dirk Van Mechelen: Dank u wel.

Voorzitter, beste Jan, leden van de Vlaamse Regering, dames en heren collega’s, beste genodigden, beste familie, kortom: beste vrienden allemaal, toen ik inmiddels 31 jaar geleden verkozen werd als gemeenteraadslid in Kapellen, kon ik nooit vermoeden dat dit het een begin zou zijn van zo’n boeiende en intense tocht, onder het politiek mentorschap van oud-minister Jacky Buchmann, mijn vriend.

De tijd en de omstandigheden maakten dat ik, bij wijze van spreken, van een amateurvoetballer een heuse profspeler mocht worden. Gemeenteraadslid, schepen en dan in 1987 volksvertegenwoordiger in de sporen van wijlen Frans Grootjans, die eerder onverwacht de leeftijdsgrens van 65 jaar streng, maar ook uiterst consequent, op zichzelf toepaste en plaats ruimde voor – toen – jongeren.

Ondanks of misschien net dankzij de geboorte van mijn jongste dochter miste ik op 6 november 1987 de legendarische pollvergadering waarop uiteindelijk mij, en niet André Gantman, de derde en verkiesbare plaats op de Kamerlijst van het arrondissement Antwerpen na stemming nipt werd toegewezen.

Vrienden, in die meer dan 25 jaar heb ik het parlement als instelling enorm zien veranderen. De eerste jaren als backbencher in de federale Kamer waren zeker niet gemakkelijk. We kregen immers de gouden raad om minstens het eerste jaar het stilzwijgen te respecteren in de plenaire vergadering. Maar, Mieke, in de commissies mochten we er tegenaan gaan.

Commissiezittingen waren in die tijd steeds ‘in besloten zitting’ en tv-camera’s mochten niet in de plenaire vergadering binnen. Het was pas begin jaren 90, onder het voorzitterschap van Charles-Ferdinand Nothomb, dat we in onze werkgroep Media, nog met Jos Geysels, tot de discussie kwamen om hier verandering in te brengen. Onder wel afgelijnde spelregels mochten de tv-zenders voortaan opnames in het parlement maken.

Vandaag, beste collega's, zouden we ons het Vlaams Parlement zonder Villa Politica niet meer kunnen voorstellen. Net zoals men zich 20 jaar geleden niet zou kunnen inbeelden dat thans alle commissiezittingen niet alleen openbaar zijn, maar ook live via internet te volgen zijn.

Voorzitter, collega's, kleppers als oud-collega's Emile Flamant en Georges Antheunis wezen me in de eerste jaren in het federale parlement de weg in de Commissie voor de Sociale Zaken. Sociale zekerheid werd al snel een passie en gaf me in maart 1994 de kans, mevrouw de voorzitter van mijn partij, Gwendolyn, om het spraakmakende congres van de VLD over een nieuwe sociale zekerheid voor te zitten.

Snel leerde ik echter dat er zeker in de politiek een hemelsbreed verschil ligt, minister Vandeurzen, tussen gelijk hebben en gelijk krijgen. Er zijn blijkbaar zo van die dingen, die nooit veranderen in het leven.

Die eerste zeven jaar, Jos, kenden we inderdaad nog het dubbelmandaat. Dinsdag en woensdag het Vlaams Parlement, toen nog Vlaamse Raad, met de Commissies Media en Werkgelegenheid, donderdag en vrijdag de federale Kamer met de Commissies Sociale Zaken en Landsverdediging. Telkens ook een plenaire vergadering erbovenop. Het was een systeem van dubbele shiften. Het was een periode van hard werken, maar ontzettend boeiend en verrijkend.

1995 was dan ook in veel opzichten voor ons een belangrijk jaar. Door een golf van staatshervormingen, telkens in augustus, van 1988 en 1993, moesten we uiteindelijk kiezen voor welke assemblee we zouden gaan. Ik herinner me nog levendig dat heel wat collega's me met verwondering bekeken, toen ik resoluut koos voor de Vlaamse Raad. Ik heb me die keuze echter nooit beklaagd omdat ik toen reeds, en nu nog meer, ervan overtuigd ben dat de gemeenschappen en gewesten die beslissingen nemen, die de mensen het meest na aan het hart liggen en waarmee ze dagelijks worden geconfronteerd.

Collega's, wat in die 25 jaar misschien nog het meest is veranderd, is de snelheid van de berichtgeving, en ook de inhoud van die berichtgeving. Hierdoor zou de media een voelbaar grotere impact krijgen op de politieke werking van het parlement. De transparantie van het politieke bedrijf kan er alleen maar baat bij hebben. Maar persoonlijk denk ik dat we als volksvertegenwoordigers kritisch moeten staan tegenover evoluties waarbij ons parlementair werk door diezelfde media bijna mathematisch wordt beoordeeld. Als we niet opletten, wordt ons werk herleid tot een aantal tabelletjes waarin staat hoeveel keer we op de stemknop hebben gedrukt, hoeveel vragen we hebben gesteld en discours we hebben gehouden zonder dat iemand zich nog afvraagt wat de kwaliteit was van die tussenkomsten en vragen.

Misschien ben ik nog van de oude stempel, maar ik blijf ervan overtuigd dat je als volksvertegenwoordiger moet blijven streven om het verschil te maken door voorstellen in te dienen die concrete problemen aanpakken, en het liefst oplossen, door vragen te stellen over wat de mensen daadwerkelijk bezighoudt, door meer dan ooit over de partijgrenzen heen te zoeken naar overeenkomsten en oplossingen. Immers de traditionele breuklijnen over sommige belangrijke maatschappelijke thema's lopen niet langer meer tussen de verschillende partijen, maar door de hele maatschappij en dus ook door het hele politieke bestel.

Ik denk dat de rol van het Vlaams Parlement in een toekomstige politieke constellatie, na de zesde staatshervorming, hoe die er ook moge uitzien, nog belangrijker wordt. Het is dus belangrijk dat we ons blijven beraden over onze werking, en over de vraag hoe we op het niveau van Vlaanderen het best inhoud geven aan de democratie van de 21e eeuw. Dat betekent ook dat we blijvend jongeren moeten kunnen verleiden om nog voor een politiek mandaat te kiezen en vol te houden. In dat verband pleit ik dan ook voor een gezond debat rond het statuut en het mandaat van volksvertegenwoordiger.

Beste vrienden, wat mij betreft, waren het in ieder geval 25 boeiende jaren. Jaren waarin ik als backbencher oppositie voerde, gedurende exact 10 jaar minister was en vandaag opnieuw ben beland op de oppositiebanken. Jaren waarin ik over de partij- en taalgrenzen heen vele vrienden heb leren kennen en vooral waarderen. Maar ook jaren waarin ik heel veel van huis weg ben geweest en soms meer een e-papa dan een echte huisvader was.

Ik ben dan ook erg dankbaar dat ik net vandaag, namelijk op 22 mei, na precies 31 jaar huwelijk, nog steeds op de steun van Bebe kan rekenen. (*Applaus*)

Collega's, een jubileum is niet enkel terugkijken, maar ook altijd een gelegenheid om vooruit te kijken. Wees gerust, ik zal er geen 25 jaar meer bij doen. Ik heb niet de intentie om in de voetsporen van Camille Huysmans en misschien binnenkort ook wel in die van Herman De Croo te treden.

Leden van de Vlaamse Regering, dit betekent echter niet dat u van mij af bent. Ik zal immers het met vuur en enthousiasme van een backbencher en met de ervaring van de getrainde krijger mijn opdracht blijven vervullen. Ik had bijna gezegd dat ik de perfectie zou nastreven. Ik heb echter ooit over iemand verklaard dat hij het perfect deed. Die woorden blijven me nog een beetje achtervolgen. Ik zal dat geen twee keer doen.

Hartelijk dank voor de fijne samenwerking. (*Applaus*)

■

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Geachte collega's, dames en heren ministers, graag nodig ik u nu, samen met de jubilarissen en hun echtgenoten, uit in de Schelp, waar het Vlaams Parlement u een receptie aanbiedt.

Mag ik aan de andere genodigden op de publiekstribune vragen om nog even te blijven zitten tot de Vlaamse volksvertegenwoordigers de Koepelzaal hebben verlaten en zich dan bij ons te voegen in De Schelp?

Wij komen om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 12.14 uur.*

■